

Lovforslag nr. L 34. Fremsat den 27. oktober 1987 af Glistrup (FP), Dohrmann (FP), Annette Just (FP)
og Pia Kjærsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven

(Ophævelse af privatforbrugsbeskatningen)

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 659 af 22. september 1986,
som ændret ved lov nr. 361 af 10. juni 1987, foretages følgende ændring:
§ 28 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 509 af 2. oktober 1974 indførte med virkning fra indkomståret 1975 en ny § 28 i ligningsloven om, at visse selvstændigt næringsdrivende – i praksis især nyetablerede landmænd og andre, der har det svært – skal indkomstbeskattes på grundlag af deres privatforbrug i situationer, hvor deres skatteindtægt opgjort på normal vis ligger på mindre beløb. Reglen er uadministrerbar og sætter på en aldeles urimelig måde skel mellem skatteyderne, bl.a. til skade for personer med forsørgerpligter. Loven gennemførtes da også på trods af en enstemmig modstand fra sagkundskaben, jf. bl.a. betænkning af 28. august 1974 fra det af finansministeren den 24. maj 1974 nedsatte udvalg om nulindtægters beskatning.

Forslaget blev vedtaget i en sen natte-time efter århundredets mest folketingsdramatiske dag (20. september 1974) med stemmer fra Socialdemokraterne, de fleste radikale (minus Per Gudme og Dagmar Andreasen), Centrum-Demokraterne, Danmarks Kommunistiske Parti, Socialistisk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti.

Flertallet havde ganske klart en helt anden konjunkturbedømmelse end den, der viste sig at blive den korrekte.

Fremskridtspartiet foreslog – ved L 38 af 17. oktober 1975 – at ophæve reglen, før den trådte i kraft, men folketingsflertallet ville ikke afstå fra at indlade sig på nydannelseksperimentet fra septembernatten , jf. nærmere Folketings-tidende 1975–76, forhandlingerne spalte 1631–1654, 3296–3309 og 3625–3630 samt tillæg A sp. 989–990 og B 159–160.

Fremskridtspartiet afprøvede ved L 182 af 16. april 1982, jf. Folketings-tidende 1981–82 (2. samling), tillæg A spalte 4473 og forhandlingerne spalte 7318, om folketingsflertallet var modnet til at indse reglens uforstandighed. Også denne gang forgæves.

Efter forløbet af yderligere over fem år prøver partiet så ved nærværende lovforslag igen og håber, at tredje gang bliver lykkens gang.

Siden 1974 er reglen ændret tre gange: ved lov nr. 266 af 8. juni 1978, ved lov nr. 228 af 26. maj

1982 og ved lov nr. 361 af 10. juni 1987. Efter foretagelsen af disse tekniske småændringer har reglen følgende indhold:

»§ 28. Hvis en person, som er skattepligtig efter kildeskattelovens § 1, har foretaget skattemæssig afskrivning, henlæggelse til investeringsfond eller beløbsmæssigt har forøget sin nedskrivning på varelagre i forhold til det foregående år og den skattepligtige indkomst er mindre end det beløb, som det ligningsmæssigt opgjorte privatforbrug udgør, ansættes den skattepligtige indkomst til dette beløb, jf. dog stk. 4. Forhøjelsen af indkomsten skal dog ikke kunne overstige de samlede afskrivnings-, nedskrivnings- og henlæggelsesbeløb.

Stk. 2. For personer, der anvender virksomhedsordningen, finder stk. 1 dog kun anvendelse på afskrivninger m.v. på aktiver omfattet af virksomhedsordningen i indkomstår, hvor der sker modregning af underskud efter virksomhedsskattelovens § 13, stk. 2–3.

Stk. 3. Ministeren for skatter og afgifter fastsætter de nærmere regler for opgørelsen af privatforbruget.

Stk. 4. De skattemæssige afskrivninger i stk. 1 omfatter ikke afskrivninger, der er bundet til det enkelte år, og som fortabes, hvis de ikke foretages i det pågældende år. I øvrigt kan begrænsningen af afskrivning på driftsmidler kun ske inden for den del af afskrivningen, der overstiger 10 pct. af saldo-værdien, og begrænsningen af afskrivning på bygninger og særlige installationer i bygninger kun inden for den del, der overstiger 2 pct. af anskaffelsessummens kontantværdi pristalsreguleret efter bestemmelsen i § 19 A, stk. 2, i lov om skattemæssige afskrivninger m.v.

Stk. 5. Begrænsning af afskrivninger m.v. efter stk. 1 skal dog kun ske, hvis privatforbruget overstiger 121.600 kr. Den nævnte beløbsgrænse reguleres efter personskattelovens § 20.

Stk. 6. En skattepligtig, hvis skattepligtige indkomst er forhøjet efter reglerne i stk. 1, fortaber ikke derved de pågældende afskrivninger m.m., idet disse betragtes som ikke foretaget.«

I brev af 25. marts 1982 til Skatte- og Afgiftsudvalget oversatte skatteministeren den daværende lovttekst til følgende, noget mere forståelige sprog:

»Den selvangivne indkomst skal forhøjes, når følgende betingelser er opfyldt:

- der skal være tale om en fuldt skattepligtig person,
- der skal være foretaget skattemæssige afskrivninger, nedskrivninger på varelagre, som beløbsmæssigt er større end året før, eller henlæggelser til investeringsfond,
- privatforbruget skal være større end 76.100 kr. - dette beløb, der reguleres efter udskrivningslovens § 4, udgør for 1982 82.500 kr. - og
- privatforbruget skal være større end den skattepligtige indkomst, der er selvangivet.

Forhøjelsen af den selvangivne indkomst sker ved, at de pågældende afskrivninger m.v. begrænses så meget, at indkomsten kommer op på et beløb, der svarer til privatforbruget. Forhøjelse af den selvangivne indkomst efter § 28 kan dog ikke overstige de samlede afskrivnings-, nedskrivnings- og henlæggelsesbeløb.

Afskrivninger, som er bundet til det enkelte år, og som fortabes, hvis de ikke foretages i det pågældende år, kan dog ikke begrænses. Derudover kan afskrivninger kun begrænses inden for den del af afskrivningen, der for driftsmidler overstiger 10 pct. af saldo værdien, og som for bygninger og særlige installationer i disse overstiger 2 pct. af anskaffelsessummen.

Forhøjelsen af den skattepligtige indkomst efter § 28 betyder ikke, at den skattepligtige fortaber de pågældende afskrivninger m.v. Der sker blot en udsættelse af afskrivningerne m.v., således at de

fremtidige afskrivningsmuligheder forøges tilsvarende.«

I samme brev har skatteministeren oplyst, at skattevæsenet ikke har andet stof om reglens benyttelse end resultatet af en enquete, der blev foranstaltet vedrørende årene 1975 og 1976. Dette resultat optrykkes som bilag til L 182 af 16. april 1982.

Mens skattevæsenet altså er ret uvidende om, hvordan ordningen fungerer, kan Fremskridtspartiet fastslå, at reglen nu har virket elendigt og vilkårligt gennem de sidste 12 år. I samme periode har Folketinget totalt ødelagt erhvervslivets forhold. Herefter må selv de, der i den dramatiske septemberperiode i 1974 stemte for forslaget, indse, at forudsætningerne herfor totalt har svigtet, og at det eneste rigtige derfor nu er at befri den i forvejen alt for komplicerede danske skattelovgivning også for denne gevækst, som i sine praktiske virkninger først og fremmest føjer skattevæsenets spot til den skade, hvormed den forfejlede rentepolitik har ramt landbrug og mindre bygningshåndværkere.

Når firkløverpropagandister påstår, at rentepolitikken er blevet mere skånsom i de senere år, overser de ganske, at udlandskonjunkturerne har standset inflationen, og at den reelle rente derfor fortsat ligger på et alt for højt, rekordagtigt niveau.

Typisk vil den, der rammes af gældende § 28, være en nyetableret, som må bruge sine beskedne pengemidler til at betale ikkefradragsberettigede afdrag på etableringsgæld, og som følgelig ikke har penge tilovers til tillige at betale en skat, der ofte bliver på flere hundrede procent af hans skatteindtægt.